

SZENTI FERENC

FÖL

Föl, fölmegek,
ha csak létrán,
akkor is!
Visz a szívem,
visz a lelkem,
visz az értelem –
Föl, fölmegek!
Hiába, hiába néznek
balga emberek:
az nekem több mint a Szerelem.
Már mondhatom, hogy híven,
hisz' a sok-sok évtized
arra intett:
ne le, ne jobbra-balra,
csak föl – akár az Égig-Égbe.
Lajtorján vagy énekelve.
Szóval, mondattal, tettel –
bármiképpen föl,
megint föl egyenesen, szépen.
Nem engedem másfelé magam.
A vérem is tudja, merre,
de azt is, hová és miért zúduljon:
ha kell, akár e Földre,
hogy fölemeljen – mehetek föntre;
az erre-arra nem lehet
az Ember hatalma
semminek okán;
inkább szegezve lennők
a Golgotán – nem hiába már?
Nem érdekel engem
semmi és senki más:
pilises és sábeszes – – –
A lélek s a test nem tréningelhető,
ahogy van, úgy igaz:
teremtve lett, nem génkezelve alkotott
– több mint pimasz, –
valami csúf akarattal
mondván: kiválasztatott – – –
Óriás-csöndben az Isten,
ám hangoskodnak az istenek
ordító magányt, s hamisat olnak
a megszentelt földbe,
embernek szembe, fülbe, szívbe –
Sokatmondón hallgat Isten:
ugyan mit mond az Ember
a maga javára, miként
a Teremtés ellenébe
Ő nem helyez semmit büntetésbe.
Úgy tett mindent
a Kozmikus Rendbe,
hogy azt semmi és senki
meg ne döntse.

Az ember maga ellen
– nem Isten ellen – dönthet,
vagy megkegyelmez magának és mindeneknek
Teremtőjében,
de semmi másban –
Mondhatom, én is tántorogtam,
majdhogynem balra vagy jobbra léptem.
Sehová nem értem.
Jobb talán most se lettem,
csak fölnéztem egy picit magasabbra
– ebben a lentben – vigyázva arra,
hogy ne csalva, még ha megcsalatra,
csak úgy...
Ma délután az udvarban találtam
a létrát falnak támasztva,
s gondoltam, fölmegek rajta,
hátha elbírja iparkodásom
a tört tetőcserépig –
A cserép fölött láttam
a végtelen kék Eget,
és sóvárgón azt gondoltam,
– éppen-csak hirtelen? –,
hogy föl, ODA, fölmegek.

DANI IMRE

AKINEK LELKE

Akinek lelke
lakik most bennem,
vak lett, s valódi
vakká tett engem.

Akinek szíve
szorít most bennem,
bánata felnőtt,
fölnevelt engem.

Akinek kenyere
javát megettem,
sarokba szorulva
éhezik bennem.

Az, aki teheti,
adjon hát ennem,
szerető tenyerén
tartson meg engem!

**KUN-KERESZT
APÁTFALVA HATÁRÁBAN**
FOTÓ: KOVÁCS SZABINA